

Саммер

Вона приставила мені до голови пістолет.

Ну, принаймні образно.

Під пістолетом я маю на думці хокей, а жінка, яка має намір мене ним убити, — професорка Лаура Ленгстон, докторка філософії.

— Хокей? — перепитую я. — Ви хочете, щоб я подала заявку на вступ до магістратури й моя наукова робота була присвячена хокею?

Протягом останнього року професорка Ленгстон була моєю консультанткою зі вступу до магістратури, але під її крилом я працювала ще з початку мого навчання в Далтонському університеті.

Вона — втілення всього, ким я хочу бути, і я ретельно проштудіювала кожну її наукову працю. Тоді як інші люди фанатіють від знаменитостей, для мене вона щось на кшталт кумира в найбільш ботанському розумінні цього слова. Захистивши дисертацію в галузі спортивної психології, опублікувавши незліченну кількість робіт і маючи досвід співпраці з олімпійцями та спортсменами в усьому світі, професорка не може не надихати.

Поки не познайомишся з нею особисто.

Коли люди вигадали приказку «не зустрічайтеся зі своїми кумирами», вони, напевно, мали на оці Лауру Ленгстон. Вона — людський еквівалент розлюченого рою ос. Є багато професорів, які ставляться до своїх студентів, як до цілковитого сміття, і вважають, що написана ними колись чудернацька наукова робота дає їм право бути тиранами, але Ленгстон — то геть інше. Її геніальність незаперечна, але вона зверхня, зневажлива, а на додачу ще й полюбляє навмисно ускладнювати ситуацію, коли знає, що людині потрібна її допомога.

То якого дідька, спитаєте ви, я вибрала своєю консультанткою саме її? Тому що відсоток успішного проходження студентів на престижну магістерську програму в Далтоні за її сприяння надто високий, щоб його ігнорувати. Це найкраща програма в Північній Америці, і студенти, схвалені професоркою, гарантовано зараховуються. Не кажучи вже про те, що саме вона вибирає, хто матиме право на участь у програмі кооперації — конкурсній програмі, яка надає можливість одному студентові з нашої когорти попрацювати з командою США. Я мріяла про це ще з восьми років, тож якщо робота під керівництвом докторки Ленгстон означає, що невдовзі я здобуду ступінь магістра зі спортивної психології, я витримаю всі тортури її жахливої диктатури.

— Тобі потрібно почати використовувати свої ресурси на власну користь, Саммер. — Вона вивчає мене, дивлячись поверх оправи своїх окулярів. — Я знаю, що ти ненавидиш хокей, але це твій останній шанс подати гідну заявку.

Слово «ненависть» злітає з її вуст так, наче моя відроза до цього виду спорту була цілком вигадана. Зважаючи на те, що професорка — одна з небагатьох людей, які знають, чому я тримаюся якнайдалі від крижаної ковзанки й таких самих крижаних чоловіків, які на ній катаються, мені заледве вдається зберігати самовладання. Запхати мене в самісінький центр синього кола, що його ото малюють посеред ковзанки, задля здійснення емпіричного дослідження, яке визначає долю мого майбутнього, — це акт суто зла. Зла, на яке здатна лише докторка Ленгстон з її кам'яним серцем.

— Але чому саме хокей? Я виберу футбол. Баскетбол. Навіть керлінг. Мені однаково. — Цікаво, в Далтоні взагалі є команда з керлінгу?

— От і відповідь. Бо тобі байдуже. А мені потрібно, щоб ти попрацювала над чимось, що тебе торкає. Над чимось, що викликає в тебе сильні емоції. Саме тому це буде хокей.

Вона має рацію, і це мене бісить. Якщо відкинути її загалом зловісну натуру, професорка розумна жінка, тобто вона не дарма здобула ступінь доктора філософії. Але бути її студенткою — це палиця на два кінці.

— Але...

Вона підводить руку.

— Жодну іншу тему я не схвалю. Виконай завдання або втрадиш своє місце. Вибір за тобою. — Відчуття були такі, ніби всесвіт показував мені середнього пальця, діючи руками моєї професорки. Я роками рвала собі дупу на бакалавраті, аби почути, що моїм провідником до магістратури стане хокей. Яка іронія! Стиснувши кулаки, я стримую бажання заволати. — Ви не лишаєте мені вибору, докторко Ленгстон.

— Якщо ти не можеш цього зробити, то це означає, що я переоцінила твій потенціал, Саммер. — Її голос стає різкішим. — У мене є четверо студентів, які вбили б за твоє місце, але під своє крило я взяла саме тебе. Не змушуй мене про це шкодувати.

Насправді все було не зовсім так, бо я мала високий середній бал 4,2 та потужні рекомендаційні листи. Не кажучи вже про те, що склала надзвичайно важкий іспит, який вона запровадила минулого року, щоб відібрати найкращих студентів. Того тижня я дістала харчове отруєння, поївши в їдальні кампуса, та попри все притягла себе на іспит. Я обійшла всіх студентів, і будь я проклята, якщо хтось зараз займе моє місце.

— Я розумію, на що ви натякаєте, але, як вам відомо, мені не надто подобається хокей. Додам, що маю на це поважні причини, тож, з огляду на це, сумніваюся, що моє дослідження відобразатиме справжню картину.

— Або ти подолаєш свої побоювання, або втрапиш те, заради чого працювала.

Побювання?

Проігнорувати цей удар можна так само, як не звертати уваги на кулю, що поцілила вам у груди.

— Немає жодної причини, чому я не можу вибрати баскетбол. Тренер Волкер із задоволенням дозволив би мені попрацювати з одним із його гравців.

— Тренер Кілнер уже погодився допустити одного з моїх студентів працювати зі своїми гравцями. Подайте мені завершену пропозицію дослідження до кінця тижня, або ви втратите своє місце, міс Престон. — Розмову закінчено, і це очевидно з того, що вона крутнула-ся на стільці й відвернулася від мене.

Цієї миті мені здавалося, що якби я могла скоїти один злочин і це зійшло б мені з рук, то моєю жертвою стала б саме докторка Ленгстон.

— Гаразд. Дякую, — бурмочу я, але вона вже агресивно друкує щось на своєму комп'ютері, ймовірно, перетворюючи життя іншого студента на пекло на землі. Уява підкинула мені картинку, у якій професорка йде додому й викреслює зі списку імена студентів, яких успішно катувала. Сьогодні цей список очолювала я, тож вона встромляла голки в ляльку вуду з моїм ім'ям.

Невже останні три роки я успішно уникала всього, пов'язаного з хокеєм, лише для того, щоб протягом наступних кількох місяців моє життя зосередилося навколо нього? Але мене загнали в безвихідь, і доведеться долати в собі огиду до спорту моїх канадських предків.

Я збираю всю свою силу волі в кулак, щоб на виході не grimнути дверима.

— Маєш осатанілий вигляд, — долинув до мене голос із коридору, що вів до вітальні консультантів. Біля стіни стояв одягнений у кашемір Донні, і його карі очі сфокусувалися на мені.

Відколи я вступила до коледжу, припустилася кількох помилок, і Донні Рай був однією з них.

Після виснажливих стосунків, що тривали два роки, нам все-таки доводиться щодня бачитися, позаяк ми отримуємо однаковий ступінь і обоє подаємо заявку на одну й ту саму програму післядипломної освіти. Не те щоб ми змагалися одне з одним, але я знаю, що Донні хоче здобути місце в програмі кооперації не менше за мене.

А зараз він заходився йти зі мною крок у крок.

— Ультиматум?

— У яблучко. — Я дивлюся на нього. — Як ти дізнався?

— Годину тому вона вже поставила один Шеннон Лі. Шеннон зараз подумує кинути навчання.

Я й рота роззявила. Шеннон — одна з найрозумніших у кампусі. Її статтю з клінічної психології надіслали на рецензування, вона — наймолодша студентка, роботу якої розглядали для публікації.

— Це просто смішно, — хитаю головою я, розуміючи, у якому скрутному становищі опинилася. — Тобі неймовірно пощастило, що ти подав заявку раніше. Решта з нас застрягла з виконанням цієї нової вимоги.

Донні стенив плечима.

— Це лише умовне зарахування.

— Так, але ж ти ніколи не дозволиш своєму середньому балу 4,0 упасти.

— 4,3, — виправив він.

Донні щороку очолює деканський список і входить до всіх клубів та комітетів, які лиш можна уявити. Він — взірцевий студент, якого можна використовувати для реклами Ліги плюща, тож не дивно, що він зміг протрувати собі шлях до цієї конкурсної програми. Мені подобається думати, що я також академічно обдарована, але якщо зіставляти мої успіхи з успіхами Донні, то мені доведеться носити шапку дурника.

— У мене зараз зустріч, але потім я допоможу тобі із заявкою. Ми обоє знаємо, що тобі це потрібно.

Образа штрикнула мене, але Донні лиш усміхнувся й пішов собі геть на зустріч із «Далтон Роял Прес». Так, він також працює над університетською газетою.

Діставшись нарешті свого гуртожитку, я впала плиском на диван у вітальні.

— Якби я дала тобі лопату, ти б угатила мене нею по голові? — питаю я Амару.

— Залежно від ситуації. Мені за це заплатять? — Я стогну в подушку, але вона відтягує її геть. — Що вона зробила цього разу?

Ми з Амарою Еванс були сусідками по кімнаті ще з першого курсу, і мені надзвичайно з нею пощастило, позаяк мати серед найкращих друзів технічного генія передбачає можливість користуватися бонусами від університету за її внесок. Найважливішим здобутком Амари було налаштування системи безпеки в «Іона Хаусі», єдиному студентському житловому комплексі, де були апартаменти з двома спальнями та двома ванними кімнатами. Тут також було тісно, але все ж таки краще, ніж користуватися спільними ванними, де в кожному кутку на вас чатує грибок.

— Вона змушує мене подати заявку, а темою дослідження взяти хокей, — пояснюю я.

Амара впускає подушку.

— Не може бути! Я гадала, їй усе відомо про твоє ставлення до нього.

— Так і є! Ось що я отримала за те, що ділилася з нею своїми секретами.

— А ти не можеш знайти іншого консультанта? Не може бути, щоб вона була єдиною людиною, хто забезпечує зарахування студентів на програму.

— Ні в кого немає такого показника успішності. Скидається на те, що вона фальсифікує результати чи щось на кшталт того. Але, можливо, вона має рацію. Мені варто відкинути свої побоювання.

— Вона не могла цього сказати! — охнула Амара.